

P.C. Cast & Kristin Cast

Ontwaakt

1

Neferet

Een verontrustend gevoel van ergernis wekte Neferet. Voordat ze die amorfe wereld tussen droom en werkelijkheid verliet, strekte ze haar lange, elegante vingers en tastte naar Kalona. De arm die ze aanraakte was gespierd. Zijn huid was glad en sterk en aangenaam onder haar vingertoppen. Die kleine, vederlichte streling was genoeg. Hij werd wakker en draaide zich gretig naar haar om.

‘Mijn godin?’ Zijn stem was schor van de slaap en het begin van hernieuwde begeerte.

Hij irriteerde haar.

Ze irriteerden haar allemaal omdat ze hém niet waren.

‘Ga weg... Kronos.’ Ze moest haar geheugen aftasten om zich zijn bespottelijke, overdreven ambitieuze naam te herinneren.

‘Godin, heb ik iets gedaan waarmee ik u heb geërgerd?’

Neferet keek naar hem op. De jonge Zoon van Erebus-krijger lag naast haar op het bed, zijn knappe gezicht was open, zijn gezichtsuitdrukking gewillig, zijn blauwe ogen waren in de schemering van haar met kaarsen verlichte slaapkamer net zo opvallend als eerder die dag toen ze hem tijdens zijn conditietraining op de binnenplaats van het kasteel had gadeslagen. Hij had toen haar begeerte gewekt en na een uitnodigende blik van haar was hij gewillig naar haar toe gekomen en had hij vergeefs, zij het vol geestdrift geprobeerd om te bewijzen dat hij een god was in meer dan naam alleen.

Het probleem was dat Neferet het bed had gedeeld met een on-

sterfelijke en dat ze maar al te goed wist hoezeer deze Kronos daarmee vergeleken tekortschoot.

‘Ademen,’ zei Neferet. Ze keek hem met een verveelde blik in zijn blauwe ogen.

‘Ademen, godin?’ Zijn voorhoofd, dat was versierd met een tatoeage die een strijdknops moest voorstellen, maar volgens Neferet meer leek op vuurwerk, fronste zich van verwarring.

‘Je vroeg of je iets had gedaan waarmee je me had geërgerd en mijn antwoord daarop is: je ademt. En dat doe je veel te dicht in mijn nabijheid. Dát wekt mijn ergernis op. Het is tijd dat je mijn bed verlaat.’ Neferet slaakte een zucht en knipte met haar vingers naar hem. ‘Ga. Nu.’

Zijn gezichtsuitdrukking deed haar bijna in lachen uitbarsten. Daaraan was duidelijk te zien dat hij geschokt was, zich gekrenkt voelde.

Had die jongeling werkelijk gedacht dat hij haar goddelijke gade kon vervangen? De onbeschaamdheid van het idee voedde haar woede.

In de hoeken van Neferets slaapkamer huiverden schaduwen binnen schaduwen in opgewonden afwachting. Hoewel ze er niet naar keek, bespeurde ze hun opwinding. Dat behaagde haar.

‘Kronos, je zorgde voor afleiding en je hebt me korte tijd enig genot verschaft.’ Neferet raakte hem weer aan, deze keer niet zo verderlicht, en haar nagels trokken striemen over zijn gespierde onderarm. De jonge krijger gaf geen krimp en trok zijn arm niet terug. In plaats daarvan huiverde hij onder haar aanraking, en zijn ademhaling verdiepte. Neferet glimlachte. Vanaf het eerste moment dat hun blikken elkaar hadden gekruist had ze geweten dat de man pijn nodig had om begeerte te voelen.

‘Ik zou u meer genot kunnen schenken als u dat zou toelaten,’ zei hij.

Neferet glimlachte. Haar tong streek langzaam over haar lippen terwijl ze elkaar gadesloegen. ‘Misschien in de toekomst. Misschien. Wat ik nu wil is dat je weggaat en, natuurlijk, dat je me blijft aanbidden.’

‘Kon ik u maar laten zien hoezeer ik ernaar verlang om u nog eens te aanbidden.’ Zijn woorden waren een verbale streling en toen maakte Kronos de vergissing om zijn hand naar haar uit te steken.

Alsof hij het volste recht had om haar aan te raken.

Alsof haar wensen ondergeschikt waren aan zijn behoeften en verlangens.

Een zachte echo uit Neferets verre verleden, uit een tijd die ze meende samen met haar menselijkheid begraven te hebben, sijpelde uit de opgesloten herinneringen naar boven. Ze voelde de aanraking van haar vader en rook zelfs zijn naar alcohol stinkende adem toen haar kindertijd het heden binnendrong.

Neferet reageerde bliksemsnel. Zo makkelijk als ademen haalde ze haar hand van de arm van de krijger en legde de palm tegen de dichtstbijzijnde schaduw in de hoek van haar kamer.

Duisternis reageerde nog sneller op haar aanraking dan Kronos had gedaan. Ze voelde de dodelijke kilte en genoot van het gevoel, vooral toen die kilte de opkomende herinneringen verjoeg. Met een onverschillig gebaar wierp ze de Duisternis naar Kronos en zei: ‘Als het pijn is waarnaar je verlangt, ondervind dan mijn koud vuur.’

De Duisternis die Neferet naar Kronos slingerde penetreerde gretig zijn jonge, gladde huid en sneed helderrode strepen in de onderarm die ze nog maar zo kort geleden had gestreeld.

Hij kreunde, deze keer meer van angst dan van hartstocht.

‘En nu gehoorzaam je mijn bevel. Ga weg. En onthoud dit, jonge krijger, een godin beslist wanneer, waar en hoe ze wordt aangehaakt. Ga niet nog eens over de schreef.’

Kronos omklemde zijn bloedende arm en maakte een diepe buiging voor Neferet. ‘Ja, mijn godin.’

‘Welke godin? Wees duidelijk, krijger! Ik wens niet te worden aangesproken met vage titels.’

Zijn antwoord kwam onmiddellijk. ‘De incarnatie van Nux. Dat is uw titel, mijn godin.’

De blik in haar tot spleetjes geknepen ogen werd zachter. Nefe-

rets gezicht ontspande tot een masker van schoonheid en warmte. ‘Uitstekend, Kronos. Heel goed. Zie je nu hoe makkelijk het is om mij te behagen?’

Gevangen in haar smaragdgroene blik knikte Kronos. Toen balde hij zijn rechterhand tot een vuist, drukte hem op zijn hart en zei: ‘Ja, mijn godin, mijn Nux,’ en liep eerbiedig achteruit haar kamer uit.

Neferet glimlachte weer. Het was niet belangrijk dat ze feitelijk niet de incarnatie van Nux was. Eerlijk gezegd vond Neferet het helemaal niet zo interessant om de rol van een geïncarneerde godin te spelen. ‘Dat impliceert dat ik minder ben dan een godin,’ zei ze tegen de schaduwen die zich om haar heen hadden verzameld. Wat belangrijk was, was macht, en als de titel ‘de incarnatie van Nux’ haar hielp met het verwerven van macht, vooral ten opzichte van de Zonen van Erebus-krijgers, dan was dat de titel waarmee ze aangesproken wilde worden. ‘Maar ik streef naar meer, veel meer dan in de schaduw van een godin staan.’

Spoedig zou ze klaar zijn om de volgende stap te zetten, en Neferet wist dat ze sommige Zonen van Erebus dusdanig zou kunnen manipuleren dat ze naast haar zouden staan. Niet genoeg van hen om met hun fysieke kracht de strijd te beïnvloeden, maar genoeg om het moreel van de krijgers te versplinteren door wapenbroeder tegen wapenbroeder op te zetten. Mannen, dacht ze minachtend, zo makkelijk voor de gek te houden met de maskers van schoonheid en titel, en zo makkelijk naar mijn hand te zetten.

De gedachte deed haar genoeg, maar niet zo intens dat haar rusteloosheid afnam, en ze kwam haar bed uit. Ze sloeg een dunne zijden omslagdoek om zich heen en liep de gang in. Zonder bewust te hebben nagedacht over wat ze wilde doen, liep ze al in de richting van de trap die naar de kerkers van het kasteel leidde.

Schaduwen binnen schaduwen zweefden Neferet achterna, donkere magneten aangetrokken door haar toenemende spanning. Ze wist dat ze haar volgden. Ze wist dat ze gevaarlijk waren en dat ze zich voedden met haar onrust, haar woede, haar rusteloze geest. Maar vreemd genoeg was er iets geruststellends aan hun aanwezigheid.

Ze aarzelde maar één keer terwijl ze de trap af liep. Waarom ga ik weer naar hem toe? Waarom laat ik hem vanavond mijn gedachten binnendringen? Neferet schudde haar hoofd alsof ze de stille woorden wilde verdrijven en sprak in het nauwe, lege trappenhuis tegen de Duisternis die opletend om haar heen zweefde. 'Ik ga omdat ik dat wil. Kalona is mijn gade. Hij is gewond geraakt terwijl hij mij diende. Het is niet meer dan natuurlijk dat ik aan hem denk.'

Met een zelfvoldaan lachje om haar mond liep Neferet verder de wenteltrap af, het kostte haar geen moeite om de waarheid te verdringen: dat Kalona gewond was geraakt omdat zij hem had verstrikt, en dat de dienst die hij voor haar verrichtte hem was afgedwongen.

Ze bereikte de kerkers, die eeuwen eerder onder het kasteel uit de rotsachtige grond waren gehouwen waaruit het eiland Capri bestond, en liep geruisloos door de door fakkels verlichte gang. De Zoon van Erebus-krijger die buiten het betraliede vertrek op wacht stond, kon zijn schrik niet verbergen. Neferets glimlach verbreedde zich. Zijn geschokte, met angst vermengde gezichtsuitdrukking vertelde haar dat ze er steeds beter in werd om de schijn te wekken dat ze materialiseerde uit niets dan schaduwen en nacht. Dit beurde haar op, maar niet genoeg om met een glimlach de hardvochtige toon van haar bevel te verzachten.

'Verdwij. Ik wil met mijn gade alleen zijn.'

De Zoon van Erebus aarzelde even, maar die korte aarzeling was voor Neferet genoeg om zich voor te nemen deze krijger in de komende dagen naar Venetië te laten terugroepen. Misschien wegens een noodgeval betreffende iemand die hem na stond...

'Priesteres, ik laat u alleen. Maar weet dat ik binnen gehoorsafstand blijf en onmiddellijk gehoor zal geven aan uw roep als u me nodig hebt.' Zonder haar blik te ontmoeten drukte de krijger zijn vuist op zijn hart en maakte een buiging, maar die was niet diep genoeg naar Neferets zin.

Neferet keek hem na toen hij door de nauwe gang wegliep.

'Ja,' fluisterde ze tegen de schaduwen. 'Ik voel dat zijn gezellin iets afschuwelijks gaat overkomen.'

Ze streek de zijde van haar omslagdoek glad en draaide zich om naar de gesloten houten deur. Ze haalde een keer diep adem en inhaleerde de vochtige lucht in de kerkers. Ze zwiepte haar lange kastanjebruine haar uit haar gezicht, ze onthulde haar schoonheid alsof ze zich voorbereidde op een strijd.

Neferet wuifde met haar hand naar de deur, die voor haar opening. Ze stapte het vertrek binnen.

Kalona lag op de vloer van aangestampte aarde. Ze had een bed voor hem willen maken, maar omzichtigheid had haar de wet voorgeschreven. Het was echt niet zo dat ze hem gevangenhield. Ze was gewoon verstandig. Hij moest zijn missie voor haar voltooien, dat was wat voor hem het beste was. Als zijn lichaam te veel van zijn onsterfelijke kracht terugkreeg, zou dat Kalona afleiden, een ongelukkige afleiding. In het bijzonder omdat hij had gezworen om in het hiernamaals als haar zwaard te dienen en hen te bevrijden van de overlast die Zoey Redbird hun in deze tijd, deze werkelijkheid had bezorgd.

Neferet liep naar zijn lichaam. Haar gade lag plat op zijn rug, naakt, met alleen zijn vleugels als een sluierdunne deken. Ze liet zich elegant op haar knieën zakken en ging toen met haar gezicht naar hem toe naast hem liggen op de dikke bontvacht die ze voor haar gerief naast hem neer had laten leggen.

Neferet slaakte een zucht. Ze raakte de zijkant van Kalona's gezicht aan.

Hij voelde koel aan, zoals altijd, maar levenloos. Hij reageerde op geen enkele manier op haar aanwezigheid.

'Waarom duurt het zo lang, mijn lief? Had je niet sneller een hinderlijk kind uit de weg kunnen ruimen?'

Neferet streelde hem. Haar hand gleeed van zijn gezicht over zijn hals, zijn borst, en bleef liggen op de harde spieren van zijn buik.

'Denk aan je eed en volbreng die zodat ik mijn armen en mijn bed weer voor jou kan openen. Met bloed en Duisternis heb je gezworen te verhinderen dat Zoey Redbird terugkeert naar haar lichaam, wat haar dood betekent en het mij mogelijk maakt te heersen over deze magische, moderne wereld.' Neferet streelde de

slanke taille van de gevallen onsterfelijke en glimlachte heimelijk. 'O, en jij zult dan natuurlijk aan mijn zijde staan.'

De zwarte, spinnenwebachtige draden – onzichtbaar voor de Zonen van Erebus, die moesten doorgaan voor de spionnen van de Hoge Raad – die Kalona tegen de grond pinden, huiverden en verschoven en streken met hun koude tentakels langs Neferets hand. Ze werd even afgeleid door hun verleidelijke kilte en opende haar hand en liet Duisternis zich om haar pols winden en een ondiepe snee in haar vlees maken, niet genoeg om haar ondraaglijke pijn te bezorgen, louter genoeg om voorlopig Duisternis' eeuwige bloed-dorst te bevredigen.

Denk aan je gezworen eed...

De woorden trokken fluisterend om haar heen als de winter-wind door kale takken.

Neferet fronste. Ze hoefde daar niet aan herinnerd te worden. Natuurlijk was ze zich bewust van haar eed. In ruil voor het uitvoeren van haar bevel – Kalona's lichaam ketenen en zijn ziel naar het hiernamaals sturen – had ze gezworen dat ze het leven van een onschuldige zou offeren die Duisternis niet had kunnen bezoede-len.

De eed blijft in stand. De afspraak blijft van kracht, zelfs als Kalona faalt, Tsi Sgili...

Weer fluisterden de woorden om haar heen.

'Kalona zal niet falen!' schreeuwde Neferet, razend om het feit dat zelfs Duisternis het waagde haar de les te lezen. 'En mocht dat wel gebeuren, dan zal ik zijn geest zo lang hij onsterfelijk is in mijn macht houden, dus zelfs in falen ligt voor mij overwinning. Maar hij zal niet falen.' De laatste woorden sprak ze langzaam en duidelijk uit, ze was haar opvliegendheid, die hoe langer hoe erger werd, weer de baas.

Duisternis likte haar handpalm. De pijn, hoe licht ook, plezierte haar, en ze keek vol genegenheid naar de tentakels, alsof ze al te enthousiaste jonge poesjes waren die dongen om haar aandacht.

'Liefsten, wees geduldig. Zijn queeste is nog niet voltooid. Mijn Kalona is nog steeds niets meer dan een omhulsel. Ik kan slechts

aannemen dat Zoey in het hiernamaals wegwijnt, niet ten volle in leven en helaas nog niet dood.'

De draden om haar pols trilden en Neferet meende een ogenblik lang spottend gelach in de verte te horen.

Ze had echter geen tijd om na te denken over wat zo'n geluid kon betekenen – of ze het echt had gehoord of dat het een element was van de uitdijende wereld van Duisternis en macht die steeds meer van wat zij vroeger als werkelijkheid had gekend, opslokte – want op dat moment verkrampte Kalona's geketende lichaam en hapte hij naar lucht.

Haar blik ging onmiddellijk naar zijn gezicht, zijn ogen gingen open, maar tot haar afschuw was het enige wat ze zag lege, bloederrige kassen.

'Kalona! Mijn lief!' Neferet ging op haar knieën zitten en boog zich over hem heen. Haar handen wapperden om zijn gezicht.

De draden van Duisternis die haar polsen hadden gestreeld schokten zo krachtig dat ze ineenkromp, en toen maakten ze zich los van haar lichaam en voegden zich bij de myriade van kleverige tentakels die als een web pulserend tegen het stenen plafond van de kerker hingen.

Voordat Neferet een bevel kon formuleren om een tentakel tot zich te roepen en een verklaring te eisen voor zulk bizar gedrag, explodeerde een verblindende lichtflits, zo fel dat ze haar ogen ertegen moest beschermen, van het plafond.

Het web van Duisternis ving het licht op, doorsneed het met inhumane scherpheid en hield het gevangen.

Kalona opende zijn mond in een geluidloze kreet.

'Wat is dit? Wat gebeurt er?' riep Neferet uit.

Je gade is teruggekeerd, Tsi Sgili.

Neferet keek met grote ogen toe toen de bol gevangengenomen licht uit de lucht werd gerukt en Duisternis luid sissend Kalona's ziel door zijn oogkassen zijn lichaam in duwde.

De gevleugelde onsterfelijke kronkelde van de pijn. Zijn handen kwamen omhoog en bedekten zijn gezicht. Hij ademde met hijgende, korte stootjes.

‘Kalona! Mijn gade!’ Neferet handelde werktuiglijk, zoals toen ze nog een jonge genezer was. Ze drukte haar handpalmen op Kalona’s handen, concentreerde zich snel en efficiënt en zei: ‘Troost hem... verzacht zijn pijn... zorg dat zijn foltering wordt als de rode ondergaande zon aan de horizon, verdwenen na een kortstondige, gloeiende vlucht door de wachtende avondhemel.’

De schokken die Kalona’s lichaam martelden werden ogenblikkelijk minder heftig. De gevleugelde onsterfelijke ademde een keer diep in en uit. Zijn trillende handen omklemden Neferets handen en trokken die van zijn gezicht. Toen opende hij zijn ogen. Ze waren donker amberkleurig, helder en levendig. Hij was weer helemaal zichzelf.

‘Je bent naar me teruggekeerd!’ Neferet was zo opgelucht dat hij wakker was en helder van geest dat ze bijna in tranen uitbarstte. ‘Je missie is voltooid.’ Neferet veegde de tentakels weg die zich koppig aan Kalona’s lichaam bleven vastklemmen. Ze fronste naar hen omdat ze zo onwillig leken haar minnaar los te laten.

‘Haal me weg van de aarde.’ Zijn stem knarste doordat die zo lang niet was gebruikt, maar zijn woorden waren helder. ‘Naar de lucht. Ik moet de lucht zien.’

‘Ja, natuurlijk, mijn lief.’ Neferet wuifde naar de deur en die ging weer open. ‘Krijger! Mijn gade is wakker geworden. Help hem naar het dak van het kasteel!’

De Zoon van Erebus die even daarvoor nog haar ergernis had gewekt, gehoorzaamde onmiddellijk, hoewel het Neferet opviel dat hij geschokt leek door Kalona’s plotselinge terugkeer naar het land der levenden.

Wacht maar tot je weet wat er precies speelt. Neferet wierp hem een zelfgenoegzaam lachje toe. *Binnenkort zullen jij en de andere krijgers mijn bevelen opvolgen... of sterven.* De gedachte vervulde haar met vreugde toen ze de twee mannen volgde vanuit de kerkers van het eeuwenoude kasteel op Capri over de lange stenen trap naar het dak.

Het was na middernacht. De maan was al op weg naar de horizon, geel en groot, maar nog niet vol.

‘Help hem naar de bank en laat ons dan alleen,’ beval Neferet, gebarend naar de met prachtig snijwerk versierde marmeren bank, die vlak bij de rand van het dak stond en een schitterend uitzicht bood op de fonkelende Middellandse Zee. Maar Neferet had geen oog voor de schoonheid die haar omringde. Ze gebaarde de krijger dat hij kon vertrekken en zette hem uit haar hoofd, hoewel ze wist dat hij de Hoge Raad zou melden dat de ziel van haar gade naar zijn lichaam was teruggekeerd.

Dat deed er nu niet toe. Daar kon ze zich later mee bezighouden.

Er waren op dit moment maar twee dingen van belang: Kalona was terug en Zoey Redbird was dood.